

Tappi a horká čokoláda

Jednoho jarního večera se nad Šeptajícím lesem objevil Šedivý mrak. Co svět světem stojí, Šedivé mraky znamenají déšť. Malému Chichotkovi, který se ještě nevydováděl, proto bylo trochu smutno.

„Pojď, Chichotku!“ povzbuzoval ho Tappi. „Musíme se vrátit do chalupy, protože jinak nastydoneš a budeš kýchat, místo aby sis hrál. Naštěstí jsem dostal nápad, jak ti zlepšit náladu.“

Oba kamarádi utíkali do chalupy, a jen co za sebou zavřeli dveře, na zem dopadly první kapky.

„Copak to bude?“ poskakoval Chichotek. „Jak mi zlepšíš náladu?“

„To je překvapení,“ řekl s úsměvem Tappi, ale sotva vytáhl z kredence velikou plechovku, Chichotek si všechno domyslel.

„Uvaříš čokoládu!“ zajásal.

„Samo sebou,“ přitakal Tappi a nalil do rendlíku mléko.

„To je krása, to je nádhera, to je paráda!“ volal nadšený Chichotek. „Čokoládu bych mohl pít třeba celý den! Ale...“ zaváhal a neklidně pohlédl na Tappiho, „ale bude té čokolády dost pro nás pro oba?“

„Ale ano,“ odpověděl Tappi.

„A bonbónky k tomu? Těch máme taky dost?“

„Ano, neboj se.“

„Ach, to je skvělé,“ radoval se sobík. Tappi nalil nádherně vonící nápoj do obou hrnků a potom přidával bonbónky maršmelouny. Chichotek ho pozorně sledoval, dokud jich nebylo v obou hrnečcích stejně.

„Čokoládu bych pil třeba celý den!“ oznámil potěšeně.

Vůně byla tak nádherná, že z toho i chalupa zavrňela blahem. Oba kamarádi se pohodlně usadili a po malých doušcích upíjeli horkou čokoládu. Na déšť za dveřmi docela zapomněli. Vypadalo to na velmi příjemný večer.

Vtom se však ozvalo zaklepaní na dveře. Tappi pohlédl na Chichotku a sobík na Tappiho.

„Kdopak to je?“ podivil se viking, odložil čokoládu a zamířil ke dveřím. Chichotek sevřel svůj hrneček, protože se s nikým nechtěl dělit, a sledoval Tappiho. Viking vzal za kliku a před nimi se objevil velký, úplně promočený vlk.

„Vlk!“ vyjekl vystrašený Chichotek. „Tappi, honem zavři!“

Viking se však srdečně usmál, jako by kamarádovo volání neslyšel, a řekl: „Dobrý večer! Jak ti mohu pomoci?“

